

Иван Вазов
Будните ноци

На К. Христов

В дните, първи път когато
музата ме посети,
с увлечение непознато
мойте дадох й нощи.

И в потайното килерче
заработих при свещта
на опушено фенерче,
скрит от строгий си баща.

Зная как се той гневеше,
някой път в тефтера свой
мои песни кат съзреше –
буря! Гръмове безброй!

Син-търговец той мечтайше
с трезвен ум, в полезен труд
да се впусне – ах, той знайше:
песня носи глад и студ!

Той бе прав. Но ази скришно
с по-голям работях жар –
туй тогава бе излишно,
но не бях си господар:

спирай извор да не блика,
спирай вятър да не вей,
искай болка да не вика
или младост да не пей!

Роб на мойто вдъхновение,
нижах песни, стихове,
кат че вършах престъпление –
се във нощни часове.

И редяха се тетрадки
на душата ми с плода,
и нощите бяха кратки,
и приятен бе труда.

След вечеря, пак, незнайно
от баща си, бързах там...
Майка думаше ми тайно:
„Ако нямаш свещ – да дам.“

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5123>]